

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ****ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ****ΥΠΟΘΕΣΗ Κ.Π. κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ****(Προσφυγή υπ' αριθ. 19449/02)****ΑΠΟΦΑΣΗ****ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ****15 Ιουλίου 2004**

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ**ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 15-07-2004****[υπογραφή :]****/ S. QUESADA /****Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος****Στην υπόθεση Κ.Π. κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

P. LORENZEN, Πρόεδρος,**Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,**

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Étrangères de la
République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.

G. BONELLO,
F. TULKENS,
N. VAJIC,
E. STEINER,
K. HAJIYEV,

και από τον κ. S. QUESADA, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο την 24-06-2004.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 19449/02) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος Κ.Π. («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου την 12-04-2001 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Β. Φουντούκο. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Μ. Απέσσο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Δ. Καλόγηρο, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 27-05-2003, το πρώτο τμήμα απεφάσισε να γνωστοποιήσει στην Κυβέρνηση την αίτηση περί της διάρκειας της διαδικασίας. Βάσει των διατάξεων του άρθρου 29 § 3, απεφάσισε ότι θα συνεξετάζονταν το παραδεκτό και το βάσιμο της υποθέσεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1924 και διαμένει στα Πέτρινα Λακωνίας.

5. Το 1973, πυρκαγιά η οποία προκλήθηκε από τους πυλώνες της Δ.Ε.Η., κατέστρεψε ολοσχερώς την πατρική οικία του προσφεύγοντος.

6. Την 21-07-1978, η μητέρα του προσφεύγοντος ήγειρε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή, με την οποία ζητούσε να καταδικασθεί η Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού («Δ.Ε.Η.») να της καταβάλει αποζημίωση για την καταστροφή της περιουσίας της. Η συζήτηση, η οποία ορίσθηκε αρχικώς για την 27-10-1978, ανεβλήθη στη συνέχεια τη αιτήσει της ενδιαφερόμενης. Την 21-01-1979, η συζήτηση ανεβλήθη εκ νέου διότι ούτε η μητέρα του προσφεύγοντος ούτε ο αντίδικος αυτής ενεφανίσθησαν. Την 31-03-1980, η μητέρα του προσφεύγοντος ζήτησε να ορισθεί νέα δικάσιμος. Αυτή ορίσθηκε για την 06-06-1980. Κατά την ημερομηνία αυτή, το δικαστήριο διέταξε την εξέταση των μαρτύρων (απόφαση υπ' αριθ. 12025 / 1980). Την 08-07-1981, η ενδιαφερόμενη κοινοποίησε την απόφαση αυτή στη ΔΕΗ. Την 09-07-1981, ζήτησε να ορισθεί δικάσιμος. Αυτή ορίσθηκε για την 15-10-1981, αλλά στη συνέχεια ανεβλήθη για την 26-11-1981 λόγω των βουλευτικών εκλογών. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση ανεβλήθη επειδή η μητέρα του προσφεύγοντος δεν παρέστη.

7. Την 20-05-1986, η μητέρα του προσφεύγοντος ήγειρε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών νέα αγωγή, με την οποία ζητούσε την αναθεώρηση των ποσών, τα οποία ζητούσε με την πρώτη αγωγή την οποία είχε εγείρει το 1978. Η συζήτηση, η οποία αρχικώς ορίσθηκε για την 19-09-1986, ανεβλήθη στη συνέχεια τη αιτήσει της ενδιαφερόμενης. Την 30-10-1986, το δικαστήριο διέταξε την εξέταση των μαρτύρων (απόφαση υπ' αριθ. 3453 / 1986).

8. Την 14-09-1989, η μητέρα του προσφεύγοντος ζήτησε να ορισθεί δικάσιμος για την πρώτη αγωγή της. Η συζήτηση ορίσθηκε για την 07-12-1989. Την 24-09-1989, απεβίωσε. Ο προσφεύγων, ο οποίος είναι ο μοναδικός κληρονόμος της, δεν παρέστη κατά τη συζήτηση της 07-12-1989

για να δηλώσει ότι επιθυμούσε να συνεχίσει τη διαδικασία. Η συζήτηση, επομένως, ανεβλήθη εκ νέου.

9. Την 13 Απριλίου 1993, ο προσφεύγων ζήτησε να ορισθεί νέα δικάσιμος. Η υπόθεση συζητήθηκε την 30-09-1993.

10. Με την από 18 Νοεμβρίου 1993 και υπ' αριθ. 7383 / 1993 απόφαση, το δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος και καταδίκασε τη ΔΕΗ να του καταβάλει το ποσό των 2 290 250 δραχμών (6 721 ευρώ).

11. Την 31-08-1994, η ΔΕΗ εφείβαλε την απόφαση αυτή. Την 20-02-1997, ο προσφεύγων ζήτησε να ορισθεί δικάσιμος. Αυτή ορίσθηκε για την 09-10-1997.

12. Την 31-03-1998, το Εφετείο Αθηνών ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση επειδή οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είχαν παραγραφεί. Ειδικότερα, το Εφετείο, βάσει αποφάσεως του Αρείου Πάγου, με την οποία μετεβλήθη η οικεία νομολογία (απόφαση 40/1996), έκρινε ότι είχε παρέλθει πενταετία και πλέον από της 08-07-1981, ημερομηνία της κοινοποιήσεως της αποφάσεως 12025/1980 στη ΔΕΗ, μέχρι της 14-09-1989, ημερομηνία κατά την οποία η μητέρα του προσφεύγοντος ζήτησε να ορισθεί δικάσιμος. Απέρριψε το επιχείρημα του προσφεύγοντος, ότι δηλαδή η εισαγωγή της δεύτερας αγωγής από 20-05-1986 είχε διακόψει την πενταετή προθεσμία παραγραφής. Το Εφετείο έκρινε επ' αυτού ότι η εισαχθείσα από την μητέρα του προσφεύγοντος δεύτερη αγωγή αφορούσε νέο αίτημα, διαφορετικό από εκείνο το οποίο κατετέθη με την πρώτη αγωγή της. Σε κάθε περίπτωση, η εν λόγω δεύτερη αγωγή είχε επίσης παραγραφεί, διότι είχε εισαχθεί πέντε και πλέον έτη μετά την πυρκαγιά (απόφαση υπ' αριθ. 2769 / 1998).

13. Την 25-06-1999, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως.

14. Την 16-10-2000, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση (απόφαση υπ' αριθ. 1239 / 2000).

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

15. Οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής :

Άρθρο 106

«Το δικαστήριο δεν ενεργεί, ει μη μόνον τη αιτήσει διαδίκου και αποφασίζει βάσει των υπό των διαδίκων προβαλλομένων ισχυρισμών (...)»

Άρθρο 108

«Οι δικονομικές πράξεις λαμβάνουν χώρα τη πρωτοβουλία και επιμελεία των διαδίκων (...)»

Τα προρρηθέντα άρθρα καθιερώνουν αντιστοίχως την αρχή διαθέσεως και την αρχή πρωτοβουλίας των διαδίκων. Κατά την αρχή διαθέσεως, η δικαστική προστασία στο πλαίσιο των διαφορών αστικής φύσεως παρέχεται μόνον εάν ζητείται από τους διαδίκους, στον βαθμό στον οποίο ζητείται και εάν συνεχίζει να ζητείται. Εξ άλλου, κατά την αρχή πρωτοβουλίας των διαδίκων, η πρόοδος διαδικασίας αστικής φύσεως εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων (Π. ΓΕΣΣΙΟΥ-ΦΑΛΤΣΗ, *Civil Procedure in Hellas*, εκδόσεις Σάκκουλα-Kluwer, σελ. 45 και επ.).

Άρθρο 260

«Εάν οι διάδικοι δεν είναι παρόντες κατά τη συζήτηση (...), η συζήτηση αναβάλλεται (...)»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ**ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ****A. Περί της αιτιάσεως περί της διάρκειας της διαδικασίας**

16. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας συνιστά παραβίαση της αρχής της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

17. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, άρχισε την 21-07-1978, όταν η μητέρα του προσφεύγοντος προσέφυγε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, και έληξε την 16-10-2000, με την απόφαση του Αρείου Πάγου, ήτοι διήρκεσε είκοσι δύο έτη, δύο μήνες και είκοσι έξι ημέρες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας, εκ των οποίων άνω των δεκατεσσάρων ετών και δέκα μηνών μετά την 20-11-1985, ημερομηνία αναγνώρισης του δικαιώματος ατομικής προσφυγής από την Ελλάδα.

1. Περὶ του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κανέναν άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει δεκτή.

2. Επί της ουσίας

19. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η συμπεριφορά των διαδίκων συνέβαλε τα μέγιστα στην παράταση της διάρκειας της διαδικασίας αυτής. Προκειμένου περί της διαδικασίας ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, η Κυβέρνηση διαπιστώνει ότι, εξαιρουμένης της συζητήσεως της 15 Οκτωβρίου 1981, η οποία ανεβλήθη λόγω των βουλευτικών εκλογών, έπρεπε να αναβληθούν όλες οι λοιπές ορισθείσες συζητήσεις λόγω της απουσίας των διαδίκων, γεγονός το οποίο καθυστέρησε σημαντικά τη διαδικασία. Αναφερόμενη περαιτέρω στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ο οποίος παραχωρεί την πρωτοβουλία στους διαδίκους, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ημερολογιακά βεβαιώνεται η απουσία επιμελείας των ενδιαφερομένων οι οποίοι καθυστέρησαν υπερβολικά την αίτηση περί ορισμού δικασίμων. Η Κυβέρνηση

καταλήγει ότι ουδεμία καθυστέρηση δύναται να καταλογισθεί στις δικαστικές αρχές, οι οποίες διεκπεραίωσαν την υπόθεση αυτή με επιμέλεια.

20. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η υπόθεσή του απετέλεσε αντικείμενο υπερβολικής διάρκειας και ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών ευθύνεται αποκλειστικώς για τις αναβολές και τις καθυστερήσεις οι οποίες σημειώθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεώς του.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχει καθιερώσει η νομολογία αυτού, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και η συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών, ως και οι συνέπειες της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

22. Εξ άλλου, και μόνον η καταλογιστέα στις αρμόδιες δικαστικές αρχές βραδύτητα δύναται να οδηγήσει στη διαπίστωση υπερβάσεως της ευλόγου προθεσμίας, η οποία αντιβαίνει προς τη Σύμβαση. Ακόμα και στα νομικά συστήματα, τα οποία καθιερώνουν την αρχή διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την εξασφάλιση της απαιτούμενης από το άρθρο 6 § 1 ταχύτητας (*Λιτοσελίτης κατά της Ελλάδος*, n° 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

23. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία. Όσον αφορά τη συμπεριφορά των διαδίκων, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην απουσία των διαδίκων οφείλονται όλες τις αναβολές της συζητήσεως της υποθέσεως ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, πλην της συζητήσεως της 15-10-1981, η οποία ανεβλήθη λόγω των βουλευτικών εκλογών. Στις αναβολές αυτές, σε συνδυασμό με την υπερβολική καθυστέρηση με την οποία οι ενδιαφερόμενοι ζητούσαν κάθε φορά να ορισθεί νέα δικάσιμος, οφείλεται καθυστέρηση άνω των δεκατεσσάρων ετών, για την

οποία δεν πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνο το Δημόσιο. Το Δικαστήριο επισημαίνει ειδικότερα ότι, εφόσον οι ενδιαφερόμενοι δεν εκδήλωναν ενδιαφέρον ως προς την επανάληψη της διαδικασίας ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και του Εφετείου, αυτά δεν διέθεταν περιθώριο περαιτέρω ενεργειών. Πράγματι, κατά την αρχή διαθέσεως και κατά την αρχή πρωτοβουλίας των διαδίκων, οι οποίες έχουν καθιερωθεί με τα άρθρα 106 και 108 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (βλ. παράγραφο 15 ανωτέρω), η πρόοδος της διαδικασίας εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων. Εάν οι διάδικοι εγκαταλείπουν προσωρινώς ή οριστικώς τη διαδικασία, τα δικαστήρια δεν δύνανται με δική τους πρωτοβουλία να τους επιβάλουν την επανάληψή της. Η κατάσταση αυτή δεν δύναται να παραλληλισθεί με μία υποτιθέμενη τρέχουσα διαδικασία, για την οποία τα δικαστήρια οφείλουν να μεριμνούν όσον αφορά την καλή διεξαγωγή της, χαρακτηριζόμενα, παραδείγματος χάριν, από σύνεση όταν πρόκειται να κάνουν δεκτό ένα αίτημα περί αναβολής, να εξετάσουν μάρτυρες ή να τηρήσουν τις απαιτούμενες προθεσμίες για τη σύνταξη εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης (βλ., *a contrario*, LSI Information Technologies κατά της Ελλάδος, n° 46380/99, § 34, 20 Δεκεμβρίου 2001). Εξ άλλου, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως με καθυστέρηση ενός έτους και πλέον των δύο μηνών. Δεν πρέπει να θεωρηθεί η Κυβέρνηση υπεύθυνη για αυτό το χρονικό διάστημα.

24. Όσον αφορά τη συμπεριφορά των δικαστικών αρχών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν πρέπει να καταλογισθούν σε αυτές αδικαιολόγητες περίοδοι αδρανείας ή βραδύτητας. Πράγματι, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι κάθε φορά που οι ενδιαφερόμενοι ζητούσαν να ορισθεί νέα δικάσιμος, τα αρμόδια δικαστήρια την όριζαν εντός συντομότατου χρονικού διαστήματος. Εξ άλλου, το Πολυμελές Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του εντός επτά μηνών και πέντε ημερών από της ημερομηνίας καταθέσεως του αιτήματος του προσφεύγοντος περί ορισμού νέας δικάσιμου, στην οποία συζήτηση παρέστη. Όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Εφετείου, αυτή διήρκεσε

ένα έτος, έναν μήνα και έντεκα ημέρες. Τέλος, ο Άρειος Πάγος εξέδωσε την απόφασή του εντός ενός έτους, τριών μηνών και είκοσι μιας ημερών. Κατά το Δικαστήριο, σε καμία περίπτωση οι προθεσμίες αυτές δύνανται να θεωρηθούν μη εύλογες.

25. Βάσει των στοιχείων τα οποία συγκεντρώθηκαν, και παρά τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν υπήρξε υπέρβαση της «ευλόγου προθεσμίας» υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

Επομένως, δεν υπήρξε παραβίαση της διατάξεως αυτής.

B. Περί της αιτιάσεως περί του δικαίου χαρακτήρα της διαδικασίας

26. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης ότι η διαδικασία δεν υπήρξε δίκαια. Δηλώνει, ειδικότερα, ότι τα δικαστήρια ενώπιον των οποίων προσέφυγε, διέπραξαν σφάλματα νόμω και ουσία, τα οποία ευνόησαν τον αντίδικό του.

Περί του παραδεκτού

27. Το Δικαστήριο υπομινμήσκει ότι κατά το άρθρο 19 της Συμβάσεως, σκοπό έχει την εξασφάλιση του σεβασμού των αναληφθεισών υπό των συμβαλλομένων Μερών δια της Συμβάσεως υποχρεώσεων. Ειδικότερα, είναι αναρμόδιο να αποφαινεται, νόμω ή ουσία, επί σφαλμάτων τα οποία φέρεται ότι διέπραξε εσωτερικό δικαστήριο, εκτός εάν και στο μέτρο που θα ήταν δυνατό να έχουν θίξει τα προστατευόμενα από τη Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες. Εξ άλλου, αν και η Σύμβαση εγγυάται στο άρθρο 6 το δικαίωμα σε δίκαια δίκη, ωστόσο δεν ρυθμίζει τα του παραδεκτού των αποδείξεων ή τα της αξιολογήσεως αυτών, θέμα το οποίο εμπίπτει συνεπώς κατ' αρχάς στο πεδίο εφαρμογής του εσωτερικού δικαίου και αρμοδιότητας των εθνικών δικαστηρίων (*Garcia Ruiz κατά της Ισπανίας* [GC], n° 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

28. Όμως, το Δικαστήριο δεν επισημαίνει κάποια ένδειξη αυθαιρεσίας κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία σεβάσθηκε την αρχή της αντιμωλίας και κατά τη διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα για να υπερασπισθεί την υπόθεσή του. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, στο σύνολό της, η επίμαχη διαδικασία υπήρξε δίκαια, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

29. Συνεπώς, πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως προς την αιτίαση περί της διάρκειας της διαδικασίας και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως την 15-07-2004 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Santiago QUESADA /

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 27-07-2004.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

Μαρία Π. Παπαδοπούλου
ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ